

# Agatha Christie

## *Misterul salului spaniol*

---

DOMNUL EASTWOOD privi în tavan, spre podea... apoi, încet, spre peretele din dreapta... și, după aceea, cu un efort peste puteri, își lipi iarăși ochii de mașina de scris din fața sa.

Hîrtia de un alb imaculat purta doar un titlu scris cu majuscule:

MISTERUL CELUI DE-AL DOILEA CASTRAVETE, așa suna titlul. Un titlu plăcut. Anthony Eastwood simțea că oricine îl va citi va fi în același timp șocat și captivat. „Misterul celui de-al doilea castravete”?! o să spună. „Despre ce ar putea fi vorba? Un castravete? Al doilea castravete? Trebuie neapărat să citesc povestirea asta!” Și o să fie tulburat și fermecat de ușurința desăvîrșită cu care acest maestru al prozei polițiste a țesut o intrigă pasionantă în jurul unei banale legume.

Așa era foarte bine. Anthony Eastwood știa – ca oricine, de altfel – cum ar fi trebuit să fie povestirea. Necazul era că nu reușea cu nici un chip să înceapă. Cele două atribute esențiale ale unei povestiri erau titlul și intriga; restul însemna doar muncă de rutină. Uneori însuși titlul ducea la intrigă și totul venea de la sine. Acum, însă, titlul continua să îl sfideze de pe pagina goală și nu lăsa să se întrezărească nici cel mai mic detaliu al intrigii.

Din nou privirea lui Anthony Eastwood pretinse inspirație tavanului, podelei, tapetului... și nu apăru nimic.

— Numele eroinei va fi Sonia, hotărî pentru a urgenta demarajul. Sonia sau... poate Dolores. O să aibă pielea palidă ca fildeșul, acea culoare care nu se datorează unei sănătăți precare, și ochii asemeni lacurilor insondabile. Numele eroului va fi George sau, mai bine, John; ceva scurt și englezesc. Apoi grădinarul – presupun că o să apară și un grădinar, doar trebuie să îngrijim cumva nenorocitul ăsta de castravete – grădinarul ar putea fi scoțian și să dovedească un pesimism amuzant în privința înghețurilor timpurii...

Uneori metoda dădea roade; nu și în dimineața asta! Cu toate că reușea să îi vadă clar pe Sonia, pe George și pe grădinarul cel comic, aceștia nu păreau dornici să fie activi și să facă ceva.

„Ar putea fi o banană, neîndoielnic, gîndi Anthony, disperat. Sau o salată verde sau o varză de Bruxelles? O criptogramă pentru Bruxelles... răsaduri furate... un baron belgian sinistru...”

O fracțiune de secundă păru să se întrevadă o geană de lumină, dar se stinse imediat. Baronul belgian nu voia să se întrupeze și Anthony își dădu brusc seama că înghețurile timpurii și castraveții erau două noțiuni incompatibile, așa că adio grădinar amuzant.

— Fir-ar să fie! spuse Anthony.

Șe ridică și apucă ziarul „Daily Mail”. Era foarte posibil ca cineva să fi fost ucis într-un mod care să inspire un autor ce se străduia din răspuțeri. Însă în dimineața asta nu erau decît evenimente politice și știri externe. Domnul Eastwood aruncă ziarul scîrbit.

Apoi luă de pe masă un roman, închise ochii și puse degetul în josul unei pagini. Cuvîntul pe care soarta i-l indică în acest fel era „oaie”. În momentul următor, dînd dovadă de un spirit sclipitor, în minte i se derulă o întreagă povestire. O fată drăguță... iubitul ei fusese omorît în război... ea are mințile rătăcite... paște oile în munții Scoției... o mistică întîlnire cu iubitul dispărut, efect final cu oi și clar de lună, exact ca în filmele academice, cu fata zăcînd moartă în zăpadă și două urme de pași...

O poveste înduioșătoare! Anthony își părăsi creația cu un suspin și clătină trist din cap. Știa prea bine că editorul nu dorea genul acesta de povestire, oricît de frumoasă. Povestirea pe care o dorea și insista să o aibă (și, în mod cu totul întîmplător, plătea o sumă frumoșică pentru a o obține) era despre femei brunete și misterioase, străpunse de un cuțit în inimă, cu un erou tînar pe nedrept suspectat și brusca descîlcire a misterului împreună cu indicarea vinovatului în persoana cea mai puțin dubioasă, cu sprijinul celor mai inadecvate motivări. De fapt, exact „Misterul celui de-al doilea castravete”!

„Totuși, reflectă Anthony, pariez pe zece la unu că o să schimbe titlul și o să-i spună cumva șocant, ca de pildă «Adesea crima pîngărește», fără să mă întrebe. Ah! Afurisit să fie telefonul ăsta!”

Se îndreptă furios spre el și ridică Receptorul. În ultimul ceas mai sunase de două ori – o dată, număr greșit și altă dată pentru a fi invitat la masă de o cuconiță caraghioasă din lumea bună, pe care o ura amarnic, dar care fusese atît de insistentă, încît nu-i putuse ține piept.

— Alo! mîrîi în receptor.

Îi răspunse o voce de femeie, o voce catifelată, mîngîietoare, cu o urmă de accent străin.

— Tu ești iubitule?

— Păi... nu prea știu, răspunse domnul Eastwood prudent. Cine-i la telefon?

— Eu, Carmen. Ascultă, iubitule. Sînt urmărită... sînt în primejdie... trebuie să vii imediat. E o chestiune de viață și de moarte.

— Vă rog să mă scuzați, se eschivă domnul Eastwood politicos. Mi-e teamă că ați greșit.

Îl întrerupse pînă să termine.

— Vino! Dacă descoperă ce fac, mă omoară. Nu mă părăsi. Vino repede! Altfel mă omoară. Știi doar, strada Kirk nr. 320. Parola e castravete... Ssstt!

Auzi țăcănitul slab când se închise telefonul la capătul celălalt. Foarte surprins, domnul Eastwood se întinse după cutia cu tutun și își umplu grijuliu pipa.

„Cred, reflectă, că a fost un efect foarte ciudat al propriului meu subconștient. Imposibil să fi spus castravete. Toată chestia asta e extraordinară. A spus castravete sau nu?”

Nedumerit, străbătu încăperea în lung și-n lat.

„Strada Kirk, 320. Mă întreb despre ce-o fi vorba? O să-l aștepte pe celălalt să apară. Aș fi vrut să apuc să-i explic. Strada Kirk, nr. 320. Parola e castravete... Ah! Imposibil, absurd... halucinație de creier extenuat”.

Privi cu răutate mașina de scris.

— La ce ești bună, aș vrea să știu? Te-am admirat toată dimineața de pomană. Un autor trebuie să-și culeagă ideile din viață... din viață, auzi? Plec să culeg chiar acum una.

Își trînti pălăria pe cap, învăluie cu o privire duioasă colecția sa neprețuită de picturi de email și ieși.

Strada Kirk, așa cum știu majoritatea londonezilor, este o stradă lungă, pustie, cu o mulțime de magazine de antichități, care oferă tot felul de obiecte false la prețuri pipărate. Mai există și magazine cu obiecte de alamă, sticlărie, magazine cu vechituri și negustori de haine recondiționate.

La numărul 320 se afla un magazin cu obiecte vechi din sticlă. Sticlărie de tot felul umplea prăvălia peste măsură. Anthony fu constrâns să se miște ca o felină pe culoarul central, flancat de pahare de vin, în timp ce lustre și candelabre se balansau și îi clincheteau deasupra capului.

O doamnă foarte în vîrstă ședea în fundul magazinului. Îi mizea o mustăcioară pe care mulți liceeni ar fi invidiat-o și avea un fel de a fi feroce.

Se uită la Anthony și întrebă: „Ei, bine?” cu o voce amenințătoare.

Anthony era un tînăr lesne de descumpănit. Se interesă imediat cît ar costa niște pahare.

— Șase pahare, patruzeci și cinci de șilingi.

— Ah, da? Destul de drăguțe, nu? Astea cît costă?

— Sînt foarte frumoase, Waterfort vechi, îți las două cu optsprezece guinee.

Domnul Eastwood pricepu că nu face decît să-și complice situația. În secunda următoare va trebui să cumpere ceva, hipnotizat de ochii acestei bătrîne feroase. Și totuși nu se putea hotărî să părăsească magazinul.

— Dar acesta? întrebă arătînd un candelabru.

— Treizeci și cinci de guinee.

— Ah! oftă domnul Eastwood cu regret. Mai mult decît îmi pot permite.

— Ce doriți de fapt? Vreun cadou de nuntă?

— Asta e! se agăță Anthony de sugestia ei. Dar găsești așa greu ceva potrivit!

— Ei, nu chiar așa greu, zise doamna și se idică hotărîtă. Un obiect vechi de sticlă nu poate să displacă nimănui. Am o serie de carafe... Și aici uite un set delicat pentru lichior, cel mai potrivit cadou pentru o mireasă.

În următoarele zece minute Anthony îndură o adevărată tortură. Doamna îl încolțise; îi prezentă toate calitățile posibile ale artei sticlăriei. Începuse să-l copleșească disperarea.

— Minunat, minunat! exclamă fără vlagă, punînd jos un pahar cu picior, care tocmai îi fusese vîrît pe gît. Izbucni grăbit: Vă rog, aveți telefon?

— Nu, nu avem. E unul vizavi, la poștă. Ei, ce părere aveți? Cupa sau aceste delicate pahare de rom?

Nefiind femeie, Anthony nu era versat în arta de a ieși dintr-un magazin fără să cumpere nimic.

— Mai bine să iau serviciul ăsta de lichior, zise mohorît.

Părea obiectul cel mai mic. Era îngrozit să nu se trezească în brațe cu un candelabru.

Cu durere în suflet își plăti achiziția. Apoi, în timp ce bătrîna îi făcea pachetul, curajul îi reveni instantaneu. La urma urmelor, îl va considera excentric și, oricum, ce importanță avea părerea ei!

— Castravete, rosti clar și răspicat.

Bătrîna cotoroanță încremeni.

— Poftim? Ce-ați spus?

— Nimic, minți Anthony la repezeală.

— Ah! Mi s-a părut că ați spus castravete.

— Chiar așa, o sfidă.

— De ce n-ați zis de la început? Mi-am pierdut vremea de pomană. Pe ușa aia și sus la etaj. Vă așteaptă.

Ca prin vis, Anthony trecu prin ușa indicată și urcă niște scări extrem de murdare. La capătul lor, o altă ușa stătea deschisă, lăsînd să se vadă un salon micuț.

Pe un scaun ședea o fată și privea fix spre ușă cu o expresie de nerăbdare.

Ce fată! Avea într-adevăr acea paloare de ivoriu despre care Anthony scrisese atît de des... Și ochii! Ce ochi! Nu era englezoaică, puteai vedea dintr-o privire. Avea ceva exotic, străin, vizibil chiar și în simplitatea prețioasă a rochiei.

Anthony se opri în prag oarecum descumpănit. Se pare că sosise clipa explicațiilor. Dar, cu un mic ți-păt de încîntare, fata se ridică și zbură în brațele lui.

— Ai venit! strigă. Ai venit, cerul fie binecuvîntat!

Anthony, nefiind o persoană care să nu profite de împrejurări, o îmbrățișă fierbinte, în cele din urmă, ea se desprinsese și îl măsura cu fermecătoare sfială.

— Nu te-aș fi recunoscut niciodată, zise. N-aș fi putut.

— N-ai fi putut? întrebă Anthony abia auzit.

— Nu, pînă și ochii mi se par altfel... și ești de zece ori mai frumos decît mi-am închipuit vreodată.

— Sînt?

În sinea lui, Anthony se îmbărbăta: „Fii calm, bătrîne, fii calm! Lucrurile merg bine, dar nu-ți pierde capul”.

— Pot să te sărut din nou, da?  
— Desigur, acceptă inimos. De câte ori vrei.  
Urmă un interludiu foarte plăcut.  
„Mă întreb cine dracu' sînt? gîndi Anthony. Sper din tot sufletul să nu apară adevăratul individ. Ce scumpă e!”  
Deodată, fata se retrase din brațele sale, cu priviri îngrozite.  
— Nu ai fost urmărit?  
— Nu  
— Ah, sînt teribil de vicleni. Nu îi cunoști așa cum îi cunosc eu. Boris e un diavol.  
— Îl aranjez eu pe Boris ăsta.  
— Ești un leu... da un leu! Ei sînt niște canalii, toți. Ascultă, l-am găsit. Mă omoară dacă află. Mi-a fost frică... n-am știut ce să fac și apoi m-am gîndit la tine... Sst! Ce-a fost asta?  
Un zgomot, jos, în magazin. Îi făcu semn să rămînă pe loc și ieși în vîrfurile picioarelor. Se reîntoarse palidă, cu priviri înfricoșate.  
— Poliția! Vin sus. Ai vreun cuțit? Un pistol? Ce ai?  
— Draga mea, doar nu te aștepti să omor un polițist?  
— Oh, ești nebun, nebun de legat! O să te ia cu el și o să te spînzure.  
— Ce să facă? întrebă domnul Eastwood cu un fior foarte neplăcut pe șira spinării.  
Pe scară se auzeau pași grei.  
— Uite-i că vin, șopti fata. Să negi totul. E singura speranță.  
— Îmi vine destul de ușor, murmură domnul Eastwood sotto voce.  
În clipa următoare doi bărbați intrară în încăperea. Erau îmbrăcați civil, dar felul lor de a se purta, oficial, vorbea despre o îndelungată experiență. Cel mai scund, un brunet cu ochii cenușii, liniștiți, era purtătorul de cuvînt.  
— Te arestez, Conrad Fleckman, pentru asasinarea Annei Rosenborg. Tot ce spui va fi folosit împotriva ta. Iată mandatul de arestare și ai face bine să ne urmezi în liniște.  
Un strigăt înăbușit scăpă de pe buzele fetei. Anthony înaintă cu un zîmbet ciudat.  
— Faceți o greșeală, domnule ofițer, rosti el amabil. Numele meu e Anthony Eastwood.  
Cei doi detectivi nu părură deloc impresionați.  
— O să vedem asta mai tîrziu, îi promise cel care tăcuse. Pînă una alta, vii cu noi.  
— Conrad! țipă fata. Conrad, nu-i lăsa să te ia!  
Anthony privi spre detectivi.  
— Îmi veți permite, fără îndoială, să-mi iau rămas bun de la această tîină doamnă?  
Cu mai multă decență decît se așteptase, cei doi bărbați se îndreptară spre ușă. Anthony o trase pe fată în colțul dinspre fereastră și-i vorbi repede, pe un ton coborît.

— Ascultă-mă! E adevărat ce-am spus. Nu sînt Conrad Fleckman. Cînd ai sunat azi dimineață, probabil că s-a făcut legătura greșit. Numele meu e Anthony Eastwood. Am venit la chemarea ta fiindcă... mă rog, am venit.

Îl privi neîncrezătoare.

— Nu ești Conrad Fleckman?

— Nu.

— Oh, strigă ea cu profundă tristețe. Și te-am sărutat!

— Nu-i nimic, o încurajă domnul Eastwood. Primii creștini practicau des chestia asta. Foarte sensibili! Acum, fii atentă. O să-i manevrez pe ăștia doi. O să îmi dovedesc curînd identitatea. Între timp, nu te vor necăji și îl vei putea avertiza pe acest Conrad, care îți este atît de drag. După aceea...

— Da?

— Ei, doar atît. Numărul meu de telefon este: Northwestern 1743. Și ai grijă să nu-ți dea legătura greșit.

Ea îl răsplăti cu o privire fermecătoare, jumătate lacrimi, jumătate zîmbet.

— N-am să uit... sigur n-am să uit.

— Atunci e-n regulă. La revedere. Cred că...

— Da?

— În legătură cu primii creștini... Încă o dată nu mai contează, nu-i așa? Își încolăci brațele în jurul gîtului lui. Buzele de-abia li se atinseră.

— Îmi placi... da, îmi placi. Să ții minte asta, orice s-ar întîmpla, da?

Anthony se eliberă din strînsoare cu părere de rău și se îndreptă spre cei ce-l arestaseră.

— Sînt gata să vin cu voi. Cred că nu vreți s-o rețineți și pe această tînără?!

— Nu, domnule, asta e totul, răspunse politicos bărbatul cel scund.

„Civilizați băieți au la Scotland Yard!”, își spuse Anthony în vreme ce îi urma pe scări în jos.

În magazin - nici urmă de bătrînă, dar Anthony prinse o răsuflare grea din spatele unei uși și se gîndi că urmărește de acolo cu atenția încordată evenimentele.

Ajuns din nou în mizeria străzii Kirk, Anthony respiră adînc și i se adresă celui scund

— Acum, domnule inspector... sînteți inspector, cred, nu?

— Desigur, domnule. Inspector-detectiv Verrall. Dumnealui este sergent-detectiv Carter.

— Ei, bine, domnule inspector Verrall, a venit timpul să spunem lucrurilor pe nume... și ascultați-mă cu atenție. Nu sînt Conrad și cum îl mai cheamă. Mă numesc Anthony Eastwood, după cum v-am precizat, și sînt de profesie scriitor. Dacă mă veți însoți pînă acasă voi putea aduce dovezi suficiente în legătură cu identitatea mea.

Ceva din felul în care vorbea Anthony păru să-i impresioneze pe detectivi. Pentru prima oară, figura lui Verrall căpătă o expresie de îndoială.

Aparent, Carter se lăsă mai greu convins.

— Îndrăznesc să vă reamintesc, pufni el plin de sarcasm, că tânăra doamnă vă spunea „Conrad”, în toată legea.

— Ah, asta e altă poveste. Dumneavoastră pot să vă mărturisesc că... hm... motive personale m-au îndemnat să mă dau drept Conrad în fața fetei. O chestiune personală, înțelegeți?

— O poveste plauzibilă, nu? observă acru Carter. Nu, domnule! Vii cu noi. Fă-i semn taxiului, Joe!

Un taxi opri și cei trei urcară. Anthony mai făcu o ultimă încercare, adresându-se lui Verrall:

— Ascultă-mă, dragă inspectore, ce rău poate fi dacă treceți pe la mine pe acasă să vedeți dacă spun adevărul sau nu? Puteți păstra taxiul, dacă vreți; iată o ofertă generoasă! Cinci minute nu înseamnă mare lucru.

Verrall îl privi scrutător.

— O să mergem, rosti deodată. Deși pare ciudat, cred că spui adevărul. Nu am chef să ne facem de rîs arestînd pe cine nu trebuie. Unde stai?

— Cartierul Brandenburg, nr. 48.

Verrall se aplecă înainte și îi strigă șoferului adresa. Tăcură pînă la destinație, cînd Carter sări din mașină, iar Verrall îi făcu semn lui Anthony să-l urmeze.

— Nu e nevoie să creăm nimănui neplăceri, explică Verrall în timp ce cobora și el. Intrăm detașat, ca și cum domnul Eastwood și-ar aduce acasă niște prieteni.

Anthony îi fu deosebit de recunoscător pentru sugestie, iar opinia sa despre Secția de Investigații Criminalistice se îmbunătăți simțitor. În hol, norocul li-l scoase în cale pe Rogers, portarul. Anthony se opri.

— A, bună seara Rogers, rosti ca din întâmplare.

— Bună seara, domnule Eastwood, răspunse portarul respectuos. Se atașase de Anthony, care dădea un exemplu de liberalitate, nu întocmai urmat și de vecinii săi.

Anthony se opri în capul scărilor.

— Apropo, Rogers. De cînd locuiesc eu aici? Tocmai discutam cu prietenii mei.

— Stați să-mi amintesc, domnule. Cred că în curînd se fac patru ani.

— Exact așa mă gîndeam și eu.

Anthony aruncă o privire triumfătoare spre detectivi. Carter se încruntă, dar Verrall zîmbi din toată inima.

— Foarte bine, domnule, dar nu îndeajuns, remarcă el. Urcăm?

Anthony descuie ușa. Își aminti încîntat că Seamark, omul care îl ajuta la menaj, era plecat. Cu cît mai puțini martori la această catastrofă, cu atît mai bine!

Mașina de scris stătea unde o lăsase. Carter se îndreptă spre masă și citi titlul în pagină.

— MISTERUL CELUI DE-AL DOILEA CASTRAVETE? întrebă cu voce mohorîță.

— Una din povestirile mele, exclamă Anthony nonșalant.

— Încă un punct bun pentru dumneavoastră, domnule, încuviință Verrall clipind din ochi. Apropo, domnule, despre ce e vorba? Care e misterul celui de-al doilea castravete?

— Ei, aici m-ați prins. Tocmai cel de-al doilea castravete a declanșat toată încurcătura.

Carter îl privi intens. Brusc, clătină capul și își lovi fruntea în mod semnificativ.

— Tîmpit ești, amice! mormăi el suficient de tare pentru a fi auzit.

— Acum, domnilor, rosti domnul Eastwood, să trecem la lucru. Aici sînt scrisorile adresate mie, carnetul meu de cecuri, comunicări de la editori. De ce mai aveți nevoie?

Verrall examinează hîrțile pe care Anthony le aruncase în fața lui.

— În ceea ce mă privește, încep politicos, nu-mi mai trebuie nimic. M-ați convins. Dar nu îmi pot asuma singur răspunderea de a vă elibera. Vedeți, deși pare limpede că ați locuit aici timp de cîteva ani sub numele de Eastwood, e totuși posibil ca Conrad Fleckman și Anthony Eastwood să fie una și aceeași persoană. Trebuie să fac o cercetare amănunțită a apartamentului, să vă iau amprentele și să telefonez la sediu.

— Un program destul de vast, remarcă Anthony. Vă asigur că sînteți invitații mei să-mi cunoașteți micile secrete vinovate care o să vă cadă în mîină.

Inspectorul se încruntă. Deși detectiv, avea și el personalitate!

— Sînteți bun să intrați împreună cu Carter în camera mică din fundul casei în timp ce eu îmi văd de treabă?

— În regulă, acceptă Anthony îmbufnat. Bănuiesc că nu se poate altfel, nu?

— Adică?

— Ca dumneavoastră, cu mine și cu cîteva pahare bune de whisky să stăm în camera mică în timp ce prietenul nostru, sergentul, să-și efectueze laborioasa cercetare...

— Dacă preferați compania mea...

— Da.

Îl lăsară pe Carter să examineze conținutul biroului, cu dexteritatea caracteristică profesiunii. Cînd ieșeau, îl auziră ridicînd telefonul și cerînd Scotland Yard-ul.

— Nu e chiar așa de rău, constată Anthony așezîndu-se cu un pahar de whisky cu sifon alături, după ce îl servise și pe inspectorul Verrall. Trebuie să beau eu întîi, ca să vă dovedesc că nu e otrăvit?

Inspectorul zîmbi.

— Toate astea sînt împotriva regulamentului, remarcă el. Dar știm și noi cîte ceva în profesiunea noastră. Mi-am dat seama de la început că facem o greșeală. Dar, natural, e obligatoriu să respectăm toate formele legale. Nu putem să ne dezbărăm de obiceiuri, nu, domnule?

— Cred că nu, spuse Anthony cu regret. Sergentul nu-i un coleg prea bun, totuși, nu-i așa?

— Ah, e un om foarte bun. Nu-i ușor să-l faci vinovat de ceva.

— Mi-am dat seama de asta. Apropo, inspectore, există vreun impediment să aflu și eu câte ceva despre mine?

— Adică?

— Ei, hai, chiar nu vă dați seama că sînt mort de curiozitate? Cine era Anna Rosenberg și de ce am omorît-o?

— O să citiți în ziarele de mîine.

— Mîine aș putea fi Eu Însumi cu cei zece mii de ani ai lui ieri”, cită Anthony. Cred că îmi puteți satisface curiozitatea perfect legitimă. Lăsați de-o parte reticența profesională și povestiți-mi!

— E cu desăvîrșire interzis de regulament

— Inspectore dragă, tocmai cînd ne împrietenim așa de repede?

— Bine, domnule... Anna Rosenberg era de origine germană și locuia la Hampstead. Deși fără cine știe ce mijloace de existență evidente, devenea din an în an tot mai bogată.

— Eu sînt exact pe dos, comentă Anthony. Am mijloace de existență considerabile și totuși pe an ce trece devin tot mai sărac. Poate că m-aș fi descurcat mai bine dacă aș fi trăit în Hampstead. Auzisem eu că Hampstead e foarte tonifiant.

— La un moment dat, continuă Verrall, s-a apucat de negustoria cu haine recondiționate.

— Îmi amintesc cum mi-am vîndut și eu uniforma după război...

— În urmă cu zece ani, la Londra se aflau mai mulți refugiați politici spanioli; printre ei, un oarecare Don Femando Ferrarez cu tînăra lui soție și cu copilul. Erau foarte săraci și soția era bolnavă. Anna Rosenberg i-a vizitat acasă și i-a întrebat dacă n-au ceva haine de vînzare. Don Femando era plecat și soția lui s-a hotărît să se despartă de un magnific șal spaniol, împodobit cu o minunată broderie, unul din ultimele cadouri pe care i le făcuse soțul ei înainte de a părăsi Spania. Cînd s-a întors, pe Don Femando l-a cuprins o furie nebună aflînd că șalul fusese vîndut și a încercat zadarnic să-l recupereze. Cînd în sfîrșit a găsit-o pe femeia care-l cumpăraseră, aceasta i-a declarat că îl revînduse unei necunoscute. Don Femando era disperat. Două luni mai tîrziu a fost înjunghiat în plină stradă și a murit din pricina rănilor. Din acel moment Anna Rosenberg a părut, în mod suspect, că pur și simplu se scaldă în bani. În următorii zece ani, casa ei din Hampstead a fost prădată de nu mai puțin de opt ori. Patru dintre încercări au dat greș și nimic nu a dispărut din casă; în celelalte cazuri, printre lucrurile furate s-a aflat și câte un șal brodat.

Inspectorul se opri puțin, apoi continuă în urma unui semn nerăbdător din partea lui Anthony:

— Cu o săptămîină în urmă, Carmen Ferrarez, tînăra fată a lui Don Femando, a sosit la noi în țară, venind dintr-o mînaștere din Franța. Prima sa mișcare a fost să o caute pe Anna Rosenberg la Hampstead. De acolo ni s-a raportat că a avut o discuție violentă cu bătrîna; ultimele ei cuvinte înainte de despărțire le-a auzit un servitor: „Încă îl mai ai, a țipat ea. În toți anii ăștia te-ai îmbogățit de pe urma lui, dar îți promit solemn că pînă la urmă o să-ți

aducă ghinion. N-ai nici un drept moral asupra lui și o să vină ziua în care ai să dorești să nu fi văzut niciodată Șalul Celor o Mie de Flori”.

Trei zile după această ceartă, Carmen Ferrarez a dispărut în mod misterios de la hotelul unde stătea. În camera ei a fost găsit un nume și o adresă – numele lui Conrad Fleckman și o notă din partea cuiva presupus a fi un anticar, prin care acesta o întreba dacă era dispusă să se despartă de un oarecare șal brodat pe care îl credea în posesia ei. Adresa de pe bilet era falsă.

E limpede că șalul e cheia întregului mister. Ieri dimineață, Conrad Fleckman a vizitat-o pe Anna Rosenborg. Au stat închiși o oră sau chiar mai mult. Când el a plecat, femeia a fost obligată să se întindă în pat, într-atât a tulburat-o întrevăderea cu el. Dar a dat ordin ca, în cazul în care ar fi dorit să o mai vadă, să fie neapărat primit. Azi-noapte s-a sculat și a ieșit din casă pe la ora nouă și nu s-a mai întors. A fost găsită de dimineață în casa unde locuia Conrad Fleckman, înjunghiată în inimă. Pe podea, lângă ea, era... Ce crezi că era?

— Șalul, întrebă Anthony cu sufletul la gură. Șalul Celor o Mie de Flori?

— Ceva mult mai groaznic. Ceva care explică întregul mister al șalului și scoate la iveală întreaga lui valoare... Scuză-mă, cred că e șeful...

Într-adevăr, sunase cineva la ușă. Anthony își stăpîni nerăbdarea cum putu și-l așteptă pe inspector să se reîntoarcă. Acum era sigur pe poziții. De îndată ce-i vor lua amprente, își vor da seama de eroarea comisă.

Și apoi poate îl va suna și Carmen.

Șalul Celor o Mie de Flori! Ce poveste stranie! Exact genul de poveste care să creeze cadrul adecvat pentru frumusețea desăvîrșită și sumbră a fetei.

Carmen Ferrarez...

Se smulse din visare... Unde stă atîta inspectorul? Se ridică și deschise ușa brusc. În încăperea domnea o liniște stranie. Să fi plecat? Nu fără să-i spună un cuvînt...

Se grăbi spre cealaltă cameră. Era goală; la fel și salonul. Ciudat de goală. Avea un aspect pustiu, dezordonat. Cerule! Picturile lui pe email... argintul!

Îngrozit, străbătu în goană tot apartamentul. Aceași poveste; apartamentul fusese golit. Toate obiectele de valoare – și Anthony poseda gustul rafinat al unui colecționar serios de lucruri mici – fuseseră luate.

Cu un horcăit, Anthony se împletici pînă la un scaun pe care se prăbuși cu capul în mîini. Îl trezi soneria de la intrare. Deschise ușa și se pomeni în față cu Rogers.

— Vă rog să mă scuzați, îi spuse acesta. Dar domnii și-au închipuit că s-ar putea să aveți nevoie de ceva.

— Domnii?

— Cei doi prieteni-ai dumneavoastră, domnule. I-am ajutat la împachetat cît mi-a stat în puteri. Noroc că aveam două valize bune în subsol. Ochii îi căzură pe podea. Am măturat cît am putut de bine, domnule.

— Ai împachetat lucrurile aici? mugi Anthony.

— Bineînțeles, domnule. Nu asta ați dorit? Domnul cel înalt mi-a spus să împachetez și, dacă am văzut că erați ocupat să vorbiți cu celălalt domn în camera mică, nu am vrut să vă deranjez.

— Nu eu vorbeam cu el, zise Anthony. El vorbea cu mine... Afurisit să fie!

Rogers tuși.

— Îmi pare foarte rău că a fost necesar, domnule, spuse.

— Necesari să ce?

— Să vă despărțiți de micile dumneavoastră comori, domnule.

— Ce? Oh, da! Ha, ha, ha! rîse el albastru. Presupun că deja au plecat, nu? Acei... acei prieteni ai mei, vreau să spun.

— O, da, domnule. Au plecat de mult. Am pus valizele în taxi și domnul cel înalt a urcat din nou și apoi au ieșit în fugă și au plecat imediat... Scuzați-mă, domnule, e ceva în neregulă?

Rogers avea tot dreptul să întrebe. Geamătul cavernos emis de Anthony ar fi născut bănuieli în mintea oricui.

— Totul este în neregulă, mulțumesc, Rogers. E clar că tu nu ai de ce să fi învinuit Lasă-mă, vreau să stau la o mică șuetă cu telefonul.

Cinci minute mai târziu, Anthony se confesa inspectorului Driver, care stătea în fața lui cu blocnotesul în mînă. Un individ neplăcut, inspectorul Driver (reflectă Anthony) și care nu arăta mai deloc a inspector. De fapt, era teatral de-a binelea. Încă un exemplu grăitor al superiorității Artei asupra Naturii!

Anthony ajunse la capătul povestirii. Inspectorul închise blocnotesul.

— Ei, bine? se interesă Anthony îngrijorat.

— Clar ca bună ziua, rosti inspectorul. E banda lui Patterson. Au făcut o mulțime de chestii istețe în ultima vreme. Un bărbat înalt, blond, unul mai scund, brunet și fata.

— Fata?

— Da, brunetă și foarte drăguță... De obicei e folosită ca momeală.

— O... spaniolă?

— Puteți să-i spuneți și așa. S-a născut la Hampstead.

— Am spus eu că e un loc foarte tonic! murmură Anthony.

— Da, e suficient de limpede, spuse inspectorul și se ridică să plece. V-a prins la telefon și v-a îmbrobodit cu o poveste. Și-a închipuit că o să veniți. Apoi s-a dus la Mama Gibson, care nu se dă în lături să accepte un bacșiș, deoarece găsește jenant să-i lase să se întîlnească în public... amanții, adică, înțelegeți, nimic criminal. Cazi în cursă, ei te aduc înapoi acasă și, în timp ce unul îți îndrugă o poveste, celălalt o șterge cu prada. În mod cert banda lui Patterson, e mîna lor.

— Și lucrurile mele? se interesă neliniștit Anthony.

— Facem tot ce putem, domnule. Dar sînt deosebit de vicleni.

— Așa și par, oftă Anthony amărît.

Abia plecă inspectorul și cineva sună la ușă. Anthony deschise. Era un băiețel cu un pachet în mînă.

— Un comision pentru dumneavoastră, domnule.

Anthony îl luă surprins. Nu aștepta nici un fel de pachet. Intră în salon și-i tăie sfoara.

Un set de pahare de lichior!

Pe fundul unui pahar zări un trandafir artificial. Mentea îi zbură înapoi în strada Kirk, în camera de la etaj.

„Îmi placi... da, îmi placi. Să ții minte asta orice s-ar întâmpla, da?”

Erau vorbele ei. Orice s-ar întâmpla... A vrut să spună că...

Anthony își reveni din visare.

„Așa nu mai merge!”, se admonestă de unul singur.

Ochii îi căzură pe mașina de scris și se așează cu o figură decisă.

MISTERUL CELUI DE-AL DOILEA CASTRAVETE.

Din nou, fața lui căpătă o expresie visătoare. Șalul Celor o Mie de Flori. Ce se găsisse oare pe podea, lângă cadavru? Lucrul acela groaznic, care explica întreg misterul...

Nimic, desigur, din moment ce totul nu fusese decât o născocire menită să-i distragă atenția și povestitorul folosea trucul celor „O mie și una de nopți” care se opresc în punctul cel mai interesant al povestirii. Dar n-ar putea fi acolo și un lucru groaznic, care să explice întregul mister? N-ar putea? Dacă cineva și-ar pune mintea la contribuție...?

Anthony smulse foaia din mașina de scris și puse alta. Bătu la mașină titlul: MISTERUL ȘALULUI SPANIOL. O clipă sau două îl privi în liniște. Apoi începu să bată vertiginos...

SFÂRȘIT